

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnus, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

Serius exhibita sunt haec duo elogia quàm vt possent suo loco excudi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

*Serius exhibita sunt hæc duo elogia quàm ut possent
suo loco excudi.*

P. IOANNES

YONGVS.

Hibernus
Romæ 13.
Iulij 1664.
ætat 75.
Societ 54.

Post Latinas, & Græcas literas per
plures annos diligenter traditas,
præfuit pluribus, vt vocant, Residen-
tiis; ac deinde Hibernicæ missioni; ad
quam illicò profectus est, cum auoca-
retur ab ipso Philosophici curriculi,
cui docendo se præparabat, vestibulo.
Nouitios quoque ibidem, ac postea
Patres tertiæ Probationis in Romana
Prouincia instituit, verbo, ac exem-
plo, velut ambabus manibus mutuo
se se iuuantibus. Denique post annos
facile triginta in Missione ardua va-
riè exantlatos, Romæ per octo annos
Rector præfuit Collegio Hiberno-
rum, optimo semper exemplo.

Regula.

Legum nostrarum iam inde à tyro-
cinio vsque in senectam, & senium
fuit mirabili accuratione obseruans,
ne in legem illam quâ iubetur quili-
bet eius in qua versatur regionis lin-
guam ediscere, peccaret; in tyrocinio,
facultate ad id ritè obrentâ, voto pro-
misit, se Latinè non locuturum. Etiam
per sex illos menses quibus vltimum
æger decubuit, vt legi regulas singu-
lis mensibus legere vel audire impe-
ranti pareret, nullum mensem omisit
quin legentem quempiam audiret,
regulas communes, Sacerdotum, at-
que Rectoris. Si quid agendum esset;
ante omnia legebat regulas, quæ ad
rem aggrendendam pertinere vide-
bantur. Vestes illius locupletes fuere
testes positæ ob omnium oculos pau-
pertatis, quæ in illo splendebat, cum
pura quadam luce maturæ perpetuæ-
que modestiæ. Ne in legum accura-

tione elanguesceret, admirabili ei sti-
mulo fuit id quod Louanij contigit.
Constituerat ille, cum Theologiæ
studia inchoaret, vt ad illa esset magis
expeditus, de tanto illo regularum ob-
seruandarum rigore, confessario et-
iam annuente, non nihil remittere,
cum ecce in triduo renouationis vo-
torum, vidit in suo cubiculo parietes,
ac omnia, & particulatim etiam re-
gularum libellum, lurido colore mu-
cescere: cumque arrõnitus mucorem
è regularum pagellis veller, nec pos-
set, abstergere, ideoque solum è li-
bello euellere; sanguinem inde erum-
pentem vidit: ac se moneri ratus, de-
creuit ad amissum summâ contentio-
ne seruare quicquid vllò regulæ cu-
iuscunque apice continetur; nullo
studiorum, aliouè obtentu ab ea men-
te abducendus.

Renouatio
votorum.

Dicente quopiam; difficilem, &
Metaphysicæ speculationi quàm praxi
propiorum videri legem illam quâ
sancitur, vt maius, ac impensius stu-
dium cuiusque sit, quærere in Domi-
no maiorem sui abnegationem, &
continuum in rebus omnibus, quoad
poterit, mortificationem; respondit
ille: Sanctionem illam non esse specu-
latiuam tantum, sed verè posse ex-
ecutioni mandari: neque meminisse
se illam vnquam fuisse transgressum.

Mortific.

In Hibernia inter tot Missionis la-
bores, duas quotidie horas dabat ma-
nè orationi quæ mente peragitur;
quam sæpè de Christi cruciatibus in-
stinuebat, plenam dulcium lachryma-
rum; quibus persæpè se in oratione
perfusum testis est in gemino suo li-
bello in quem retulit arcanos suos sen-
sus quos in oratione de cælo haurie-
bat.

Oratio.

bat. Inde illi per 30. annos ad concionem dicenti efficax ad persuadendum nervus; Corcagię potissimum: vbi permolesta sed longē vtilissima adolescentum institutio plurimum debuit P. Yongo; & nobilis illa ciuitas ab illo in fide firmata, magna dedit documenta constantiæ cum heroicis illis Ecclesię temporibus conferendæ. Ibidem cum lues in secretissimo ergastulo grassaretur, humi prostratus inrerilla cadauera potius quàm corpora, agros expiabat pœnitentiæ Sacramento. Ibidem vt Catholicis adesse posset flagrantem quàm maximè incendio persecutionis; molitoris personā testus, ad eorum domos cum equis & saccis penetrabat, & vigilēs hæreticorum oculos eludebat. Ibidem Anglum hæreticum ægrum sæpius inuifit, iuuit, solatus, ac demum lucratus est, & ille Sacramentis munitus, vno alteroquē post die de vitā migravit. Infantem vix natum baptisauit, sinē baptismo aliās moriturum, id quod Ioanni magno solatio, & in arduis quibusdam rebus illi suo paruulo commendatis, cum aliās tum illā ipsā nocte, præsentissimo auxilio fuit; vt ipse postea testabatur. Corcagia denique ab ore illius pendebat, & si quem abusum tolli vellet Ioannes, efficacitate suā id pervincebat. Romæ in Collegio Hibernorum, pios illos adolescentes ad insignem Deiparę cultum excitare conabatur: & in morem induxit vt quolibet die Sabbati exemplum vnum narretur de B. Virgine tempore recreationis. Aiunt, illam ei aliquando exercitiorum tempore se dedisse spectandam: de quo tamen certiora expecto. In morbo, SS. Eucharistiā reficiebatur quotidie, quā vltimum perceptā, & oleo Sancto vinctus, ad SS. Iesv nomen manus bis eleuauit, & expirauit: ac Superiorum iussu in loculo ligneo præter consue-

tum aliās morem, & in Collegij Romani triclinio funebri laudatione, demum incisā quoque ari effigie honoratus est, vir dignus qui viuat in omnium imitatione. Perfertur ad nos ex Hibernia id quod magnus quidam Catholici illius Regni Dynasta, vir omni fide longē dignissimus, affirmavit. Ait ille; se, cum quodam die manē P. Ioannem in Hibernia tunc agentem inuifisset, pulsatoque sæpius cubiculi ostio nihil responsi acciperet, pro veteri sua cum eo familiaritate ingressum, & repertum à se P. Ioannem positus humi genibus orantem, cælesti lumine circumfusus, cum Angelo, qui oranti adstabat. Alius dixit; eum à terra visum in altum eleuatum cum oraret.

Etiam fœmina quædam de se falsa est, sibi peccatum quoddam tacere in confessione volenti, à P. Ioanne illud quod, & quale esset, disertè fuisse dictum; & fuisse peccatum cogitationis: neque alio modo quàm diuinitus innotescere potuisse.

Paruulum quemdam, hominis hæretici, ac obstinati, filium, cum pro mortuo haberetur, P. Ioannes mortuum non credebatur, sed præstolabatur orans, dum ederet aliquod signum vitæ: quō edito, paratā ad id aquā eum illicitò baptizauit, & cum ille confestim è vita migrasset; per innocentem illam animam rogauit P. Ioannes Deum, vt obstinati illius hæretici cor domaret, ac flecteret. Mirum dictū! Postridie manē vir ille hætenus peruiçax ad P. Ioannem vltro adiit; ac instructus, Ecclesiæ Catholicæ se adiunxit.

YYY 2

Admo-

Arg.
Oratio.

Confessio.

Charitas.

Renouatio
veterum.

Mortificatio.

B.V.

Oratio.

Euchar.

Adm. R. P. GOSWINVS

NICKEL DECIMVS. PRÆ-
POSITVS GENERALIS.

Germanus
obiit Romæ
31. Iulij
1664. ætat.
83. Soc. 61.

Nobili, ac locuplete apud Italia-
censes domo natus, in Societate;
post explicatas quæ humaniores, quæ
Philosophici curriculum disciplinas, ma-
gnâ prouidæ prudentiæ ac religiosæ ad
omnes officij partes integritatis laude
rex Aquisgranense, Colonienſe, alia-
que Collegia: vbique de Collegiis &
ſpiritu, literis, ac œconomia bene, ſed
Aquisgrani & Colonia de templis
iſtic erectis optimè meritis; ſolitus
dicere; ſe quicquid templis dediſſet,
non ſine cæleſti auctario recepiſſe.
Gubernauit pari laude poſtea bis in-
ferioris Rheni Prouinciam; tum Vica-
rij Generalis nomine Societatem vni-
uerſam. Etenim Romam, ſuæ Prouin-
ciæ nomine, Procurator primùm, de-
inde ad Congregationem Generalem
deſtinatus, electo in Societatis Præ-
poſitum Franciſco Piccolomineo, pro
decem Prouinciis Germaniæ Aſſiſtens
datus, ad eò ſe probauit, vt ſupremo
chirographo ille ita ſcripſerit de Goſ-
uino: *Societatem ei commendo, quem
Vicarium nomino, & iudico iuratus aptiſ-
ſimum, P. Goſuvinum Nickel Aſſiſtente
Germaniæ. Roma 13. Iulij 1650.* Vicarij
Generalis munus tam laudatè geſſit,
vt poſt breuem D. Alexandri Gotti-
fredi (cui etiam pro Germaniâ fuerat
à Congregatione datus Aſſiſtens) in
ſupremo Societatis Magiſtratu Præ-
fecturam, eidem plurimâ cœtus ma-
ximi ſuffragatione, ſucceſſerit, creatus
decimus Præpoſitus Generalis; ad
quod faſtigium quaſi per gradus af-
cendit, ſæpius Rector, bis Prouincia-
lis, bis Aſſiſtens, ſemel Vicarius. Quod
quidem Generalis Præpoſiti officium
quia per modèſtiam non admiſſurus

credebatur, amico vnius & alterius
Cardinalis hortatu perueniri ſe paſſus
eſt, vt ſe nihil contra id acturum re-
ceperit. Anno 1652. 17. Martij in Præ-
poſitum Generalem electus, Societa-
tem gubernauit vſque ad annum
1661. quo currente, menſe Maio cum
conuocata à ſe Congregationi Gene-
rali oſtendiſſet, ſe ob ſenij grauitatem;
& corporis impedimenta, non poſſe
amplius tot ac tantis officij ſui labo-
ribus parem eſſe; ac eo vigore, quo
oporteret, Societatis gubernationem
adminiſtrare; adeoque vltro rogaret,
vt Vicarius ſibi daretur vel ad tempus,
vel perpetuus, & cum iure vel ſine
iure ſucceſſionis, prout ipſi Congre-
gationi videretur præſenti ſtatui, rebus-
que Societatis magis conducere: Con-
gregatio obſequendum duxit volun-
tati chariſſimi, optimeque meriti Pa-
rentis ſui. Quocirca die 7. Iunij omnis
vniuerſa Societatis gubernatio rite da-
ta eſt P. Ioanni Paulo Oliuæ electo
Vicario Generali perpetuo, cum iure
ſuccedendi id quod permagno ad va-
letudinem haſtenuſ proſtratum emo-
lumento fuit P. Goſuino; qui tran-
quillum illud otium ad optimam ſeli-
cis æternitatis apparationem conuer-
tit; vſque dum anno 1664. ipſo S. P.
Ignatij die iam cadente, diem eter-
num ingreſſus eſt, vt ſperamus. Exe-
quias illi 1. Auguſti celebrantur nouus
Præpoſitus Generalis, eius Succeſſor,
magnâ vrbis frequentia, præſentibus
religioſis ac etiam Generalibus: & 2.
Auguſti ſacrum ſolenne cantatum. Po-
ſtea in Collegio Romano, præſente
Præpoſito Generali, de illo habita eſt
laudatio luculenta. Parentatum illi et-
iam per Prouincias pro more: in non-
nullis domiciliis etiam ſupra morem;
vt Monafterij, Eiſiæ, ac Pragæ, vbi à
Collegio S. Clementis, illi caſtrum
doloris, vt vocant, erectum eſt; quod
tamen plus habuit ſplendoris ab ele-
gantia.

gancia pietatis, atque ingenij, quàm a sumptuosa ostentatione.

Vir erat animo pacato, atque tranquillo, sui que semper compos, ne intemperie aliquà se abripi sineret. Aiebat quidem aliquando: *Quis infirmatur. & ego non infirmor?* ducto altiore suspirio, cum triste quidpiam nuntiarent literæ, seu Europæ, seu Indicæ; tamen etiam in acerbissimis casibus animum tranquillabat, memor Dei paternâ manu mortificantis & viuificantis. Non optimè de se meritum quempiam, postea cum eidem præfisset, summis humanitatis officiis est profecutus, ad magnam eorum qui rei conscij erant admirationem. Nec rarè dum ab illo seuerius quodpiam responsum ad literas expectaretur; sedatè placideque iubebat bonas literas illi scribi qui acerbiores merebatur; & vinci in bono malum. Certè cum ab afflicto quodam, sed pœnam commérito, literas aliquando acciperet, ac videret, in illum paulò acrius decernendum; auditus est dicere: Ne addamus afflictionem afflicto; non confringam quassatam illam arundinem; adeoque literis ad illum dandis iubebar plus olei quàm vini adhiberi.

In officio Præpositi Generalis, instituto, literisque legendis affixus, vnicè hoc agebat assiduâ totius animi applicatione, omni rædio peruieto, ne valetudini quidem parcens. Erat cum in rectione, tum aliàs, vnde quaque rectus, & qui decipi mallet quàm vellet deciperet. Omnis facundia, artificijque supellex in eo fuit, *est, est; non, non.* aded vt de illo exierit sermo inter domesticos, & latè percrebuerit, ac faciliè fidem inuenerit; in ore illius nunquam fuisse inuentum mendacium; id est, ne ante initam quidem Societatem eum vnquam fuisse mentitum. Quapropter securus erat, can-

didè secum agi cuiumque seu promittebat aliquid, seu negabat.

Factis ostendebat, magni se facere studia literarum, & eos quos videbat non ingenio tantum, sed & doctrinâ in aliqua disciplina excellere, & tamen non esse refractarios in accuratione domesticæ disciplinæ. *Splendor charitatis*, quem S. P. Ignatius in successoribus suis requirit, elucebat in Gosvino etiam in tuenda perseueranter innocentia eorum quos aliquando traduci videbat. Eos ille defendit, etiam contra iras potentium, quantà potuit modestiâ & efficacitate, licet non sine suo incommodo, feliciore tamen successu quàm timidus quispiam expectasset. Aiebat verò, se paterna charitatis lege teneri ad suorum existimationem cordi habendam, quantò magis eam ipsi negligerent. Externorum quoque dignitati fauebat: neque parum ad id conferebat. Memini me non semel audisse; illum apud summa quædam nomina aded fuisse amabilem, vt ipsum etiam *Nickel* nomen absque vlla sanguinis necessitudine, cuiuspiam profuerit; dicente Principe: à se, in illo viro, aliàs quoque idoneo, P. Gosvini *Nickel* cognomen honorari.

Cum Domus Professa gerneret sub tanto onere æris alieni, vt quicquid ab eleemosynis quotannis corrobatur subsidij, par non esset vel censibus annuis exoluendis; misertus mendicissimæ paupertatis, iussit Patribus necessaria non deesse: vtque id fieri posset, domum omni censuum pendendorum onere liberavit, curâ illâ in se translata; magno & eorum qui Præpositi vices gerebant solatio, & Procuratorum leuamento. Et verò id per insigni demûs commodo præstitis; debitis quoque ita scitè accommodatis, vt diceretur, Domum Professam Romanam, post S. Ignarium,

Y Y y 3.

primum.

primum eius Præpositum, nulli Præpositorum Generalium plus debere quam P. Gofuino, circa paternam economiæ curam ac nomina.

Paupertas. Societatem, ac eius pro auctorem Ignatium amabat, æstimabat, colebatque summopere. Et quia paupertatem Matrem Societatis, ac murum firmum vocat Ignatius; de huius perfectione accuratam epistolam dedit ad Societatem vniuersam, strinxitque calamum in sententias quæ in paupertate laxamentum quærunt, & faciunt. Omnia è Christi & Ignatii Magisteriis, ac spiritu, actuosâ institutione ostendit. Eiusdem veluti reuerentiâ ductus, ne in Breuiario quidem quicquam auri ferre volebat, iubebatque colore obduci.

Alteram, ac eam etiam apprimè luculentam epistolam scripsit de Nationali, Prouinciali quæ, pernicioso spiritu in Societate vitando. In vtraque disertè demonstrauit quantum dilexerit decorem Domus Dei, seu Societatis: precaturque ibi Deum, vt excitet in Societate sua spiritum cui B. Ignatius Loyola seruiuit: singulos vtrò de Societate obsecrat, vt succurrant periclitanti Societati à Nationalibus affectibus, & contendant *reacendere charitatem*. Noua in Societate induci onera, vel disciplinæ laxamenta non patiebatur. Volebat i.e. quemlibet more maiorum per vestigia impressa in legibus, exemplisque domesticis. Aiebat enim, satis superque prouisum esse Societati à legibus profectis à magna mente Ignatii. Qui eas constanter & exquisitè obseruet; nihil in eo desiderari posse ad veram Satisfactionis laudem, atque splendorem. Non contemnendam auri vim aliquando oblatam, non accepit; quòd conditionem quampiam appositam Instituti nostri amissis haud satis probaret; licèt id videretur posse be-

nignâ interpretatione leniri.

Leges quanti faceres, ostendebat authoritate constantis exempli. Cum non nemo in morbo nescio quid illi obsequij blandius exhiberet, non admisit, aiebat enim id regulæ cuidam satis consentaneum haud videri. Amabat, & obseruabar in se ac aliis id quod recti exempli erat. Magnificiebat disciplinæ domesticæ sanctam seriem; velut catenam auream, quæ nos tenet cum Deo inuicemque coniunctos. Vnde, quamdiu per valetudinem (quæ illi ante omnia omnem pedum vsum admittit) prodire de conclau potuit, ad commune cœnaculum itabat; gaudebatque ijs vesci quibus vescuntur omnes. Vidimus illum ibidem, pro more in Societate recepto, exercitationes virtutis varias obeuntem. Imminentibus celebrioribus quibusdam festis, ad humiliâ culinæ officia (iuxta vsum ab alijs Præpositis Generalibus usurpatum) descendebat, & alios trahebat exemplo. In publica verò, vt moris est, verberatione, primus nos in triclinio anteibat iam Præpositus Generalis. Licèt in mensa cibi ac potus esset adedò modicus, vt moneri debuerit consilio medicorum, vt plus cibi, & potus potissimum caperet, ac necessitati indulgeret; tamen extra prandij ac cœnæ tempora, nunquam vinum, aquam, edulia, vllò obtentu admittere visus est illi qui ei ministrabat. Volebat, etiam ager, ea sibi præberi quibus alij vescerentur: & siquid pretij maioris videretur; ad egros mittebat. Cum verò in siti, linguâ, faucibusque aridis, iubete medico, niuaturn potum aliquando admisisset, postea reiecit. Dicebat; nolle se ijs resciri quæ alij non haberent: neque in refrigeratione illa specie necessitatis delicias admitturum. Placebat illi mirum in modum cum nostris in corona ijs exercitationibus adesse quæ palam in omnium

Mortific.

nium cœtu sunt, ubi quædam Societatis imago relucet. Vnde menstruarum Sanctorum fortitioni, exhortationibus domesticis, consueta litaniarum comprecationi aderat diligenter. At illas postea in cubiculo recitabat, cum iam in publicum prodire non posset. Nam & in priuato conabatur se accommodare vitæ communi. Societatis Venetias reducenda spem nunquā deponebat: quæ tunc illi potissimum increuit, quando Fabium Chisium Cardinalem, Sedis Apostolicæ olim Coloniam Nuncium, at Societatis vnicæ amantem, ad Sedis Apostolicæ fastigium euectum, non sine insigni lætitiæ significatione aspexit. Et verò multis apud Deum precibus fuis id cum illo tractauit, ac rem ab eo ex animi sententia confectam vidit, & gaudius est.

Exercitia.

Ab eodem, anno 1657. 12. Octobris indulgentiam plenariam impetrauit pro iis qui per octo dies obeunt exercitia S. P. Ignatii in aliquo domicilio Societatis. Aliam item pro cubiculo in quo habitauit, & diem extremum clausit S. P. Ignatius, cuius etiam sepulchrum augustius reddere desiderabat magnopere; neque labori pepercit ac operæ: sed rem omnem reliquit in spe. Optabat nempe, ut sicut Bononia Dominicum, Assisium Franciscum, aliæ Vrbes alios colunt Religiosorum Ordinum Fundatores, quorum habent corpora, & sepulchra: ita Roma videret sepulchrum sui Ignatii gloriosum; quippe quem Deus vnicum huic Vrbi dedit, aliis Religiosarum familiarum Fundatoribus per Italiam ac Orbem reliquum dispersit.

Eiusdem S. Fundatoris honori propagando eius imaginem æri Romæ incidi curauit cum hac epigraphe: *Vera effigies S. Ignatii Fundatoris, & primi Generalis Societatis I E S V, expressa à*

Iacobo del Conte, pictore sui æui valde excellentie, ipso die quo Beatus sanctam suam animam Deo reddidit. 31. Iulij 1556. æt. 65.

Eiusdem Sancti sui Patris examinis particularis vsum ad mortem vsque retinentis exemplo, in eodem fuit ad extremum vsque assiduus: cumque hospes Nouitius illum aliquando quidpiam notantem videret, ac diceret videri sibi eum in adnotando particulari examine esse occupatum; non negauit Golsvinius! & adiecit; se toto sexaginta & amplius annorum spatio quo in Societate vixisset, examen particulare quod in tyrocinio didicerat, nunquam omisisse, quod quidem quanti momenti sit, æstimabunt ij qui sciunt in pondere Sanctuarij artes ascepticæ suis momentis expendere.

Do ad extremum id quod in Successoribus suis primum esse vult S. P. Ignatius, & est, amor Dei, oratio, seu familiaris cum illo vsus. Inter dotes, inquit Ignatius, quibus ornari Prepositum Generalem optandum est, prima hæc erit, ut cum Deo, ac Domino nostro quàm maximè coniunctus, & familiaris, tam in oratione quàm in omnibus suis actionibus sit. Videbat illam dotem nulli hæcenus nouem Generalium defuisse, ut in loco dixi de S. P. Ignatio, Lainio, B. Borgia, Euerardo, Claudio, Mutio, Carafa, Piccolomineo, Gorisfredo. Ante alios surgebat iam inde à primis annis, tum quoque quando in itineribus fessus ad Collegium quodpiam appellebat: quam consuetudinem tenuit etiam dum Societatem gubernaret; ut nec officio deesset, & tamen orationi & Sacrificio Missæ tempus præstitutum daret, nullâ eius decerpit particulâ. Atque ut fidelitatis suæ sibi esset magis conscius, elephidram adhibebat; quam inclinabat ut sisteret, si fortè inexpectatum aliquid orandi tempus abruptisset. Tum redibat;

Io. Mari. mil. ab Althau.

Examen particulare.

Oratio.

Mortific.

bat; ac ad clepsydre mensuram, orandi spatium omne explebat. Cum Rhēni inferioris Prouinciam inuiceret, illi per duodecim annos Præpositus; vel aliàs iter susceperet; celebre fuit P. Gossvini itinerarium; in quo præscriptis consuetis clericorum iter agentium precibus addebat Lauretanas B. Virginis & Sanctorum omnium litanias, cum antiphona: *Sub tuum præsidium confugimus*; Oratione, *Defende quasumus, Domine &c.* ac altera de SS. Ignatio atque Xaverio: *Deus, qui glorificantem te glorificas.* In quo cum nonnulli sunt feliciter imitari contra pericula, hostesque infestos.

Patientia.

Cum per plures annos sed affixus hæreret, aliis quoque ingrauescentis ætatis, & morbi non vnius molestiis valde obnoxius, si difficiles Ministri cuiuspiam (nec defuit occasio) mores ac ingenium experiretur; amor Dei, ac oratio ei fuit serenæ ac longæ patientiæ condimentum: id quod verbis quoque apud conscios testabatur. Ad mentem sibi prælegi iussit libellum *de pretiosis occupationibus morientium in Societate*: tum alios; & semper eos qui ad pietatem incitandam essent idonei. Unde & in morbo extremo, quæ pretiosas illas occupationes, quæ S. Augustini meditationes aut soliloquia audiebat, sibi præsens, nunquam querulus, & pudicissimæ verecundiæ semper memor. Id quod valetudinarij præfectus in eo non sine admiratione suspexit, atque laudauit; qui etiam longum eius virtutum catalogum conscripsit. Legebat perlibenter

in suo illo orio libros, & vitam P. Ludouici de Ponte latinè ab Henrico Lamparter editam, & sibi dedicatam. Excitabat se identidem ad ea ætatis, & morborum incommoda cum lucro ferenda, illis P. Ludouici de Ponte verbis, quæ suâ manu descripta habebat præ oculis: *Fiat, Domine, in me, de me, per me, circa me, & circa mea omnia, sanctissima voluntas tua, in omnibus, & per omnia, nunc & in æternum, Amen.* De Deo, & Deiparæ, de vocationis religiøsæ pretio, ac centuplo, ita scire, & cum sapore quodam loquebatur, ut à nonnullis ea in re *infa-* *Eucharist.*
riabilis diceretur. Illo in orio SS. Eucharistiam, in sella eò prouectus, vivebat identidem; & diuino illo epulo, in sacello Deiparæ quotidie reficiebatur: voluendæ postea Dei Matris corollæ, ac aliis precibus, iaculatoriis potissimum, impensè addictus.

Addo pro coronamento ea quæ Sfortia Pallauicinus (postea S. R. Ecclesiæ Cardinalis) vir ab ingenio, ac Theologico, & Historico calamo eminentissimus, de illo inter alia laudis plena impressit in octauo Theologicarum suarum assertionum libro, quem ei dedicauit: ubi ait; *eum præclarissimum de se iudicium à Societate vniuersa, ab externis Magnatibus, & à Magnatum maximo reportasse.* In Societate omnem ei præfecturam: cum plausu creditam, cum plausu incremento peractam esse: utpote qui semper eas administrârit *Subditis charis, imperantibus probatus, successibus felix.*

INDEX